Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία. . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος. . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου πωλοῦνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος | *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1911* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 22*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς κυνηγᾷ τοὺς ἀγνώστους δυάστας τῆς ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος ἀποπείρας. Ἔδωσεν εἰς τὸν σκύλον Μουστάκαν νὰ μυρίσῃ τὸ πορτοφόλι ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὕρῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον, καὶ ἠκολούθησε τὸν σκύλον τρέχοντα ἐπὶ τὰ ἴχνη των. Ὁ σκύλος τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν ἐξοχήν, πρὸς τὸ Κλισύ. Ἐσταμάτησεν εἰς ἓν ὑψηλὸν δένδρον. Ὁ Λουδοβίκος ἠρεύνησεν, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Ὁ σκύλος ὅμως ἐπέμενε καὶ ὁ μικρὸς ὕψωσε τὸ φανάρι του διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ δένδρον καλλίτερα.*

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐξήτασε τὸν κορμόν, ὅσον καὶ ἂν ἀνεριχήθη διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ὑψηλότερα, πάλιν δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

Δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ, ὅταν εἶδε τὸν Μουστάκαν καθήμενον ἡσύχως παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ κυττάζοντα αὐτὸν σαρκαστικῶς, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε:

— Μὰ τί; ὁλωσδιόλου λοιπὸν ἀνόητος εἶσαι, μικρέ μου κύριε;

Πλησιάσας τότε μὲ τὸ φανάρι του, ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς διέκρινε καθαρὰ ἐπὶ τοῦ λείου κορμοῦ τοῦ δένδρου ἓν κρυπτογράφημα, ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχεν ἰδῇ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ πορτοφολίου.

Καμμία πλέον ἀμφιβολία, ὅτι εὑρίσκετο εἰς καλὸν δρόμον. Ἄλλως τε ὁ Μουστάκας, προφανῶς εὐχαριστημένος διότι ὁ κύριός του εἶδεν ἐπιτέλους ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ τῷ δείξῃ, ἐξεκίνησε πάλιν τρέχων, ἐνῷ ὁ μικρὸς στρατιώτης, πνευστιῶν καὶ χαρούμενος, τὸν ἠκολούθει.

Ἔτρεξαν οὕτως ἐπὶ πολύ. Ὁ Λουδοβίκος ἐκουράσθη, ἀλλὰ δὲν ἐνοοῦσε νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ἰχνηλασίαν, μόλις δὲ ἠσθάνετο τὸ σχοινίον συρόμενον ὑπὸ τοῦ Μουστάκα πρὸς νέαν διεύθυνσιν, ἔσπευδε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μὲ νέαν πάντοτε ὁρμήν.

Ἔφθασαν ἐπιτέλους εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ φαιδρῶς, σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας.

Μετ' ὀλίγας τῳόντι στιγμὰς ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰσόδου ἑνὸς οἰκίσκου, παρὰ τὴν ὄχθην, τὸν ὁποῖον περιέβαλλε φράκτης ἀπὸ πασάλους καὶ σύρματα.

Ὁ Λουδοβίκος κατέπεσεν ἐξηντλημένος. Πλησίον του ἐξηπλώθη καὶ ὁ Μουστάκας, κινῶν τὴν οὐράν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγεν:

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος; Ἐφθάσαμε!

«Πλησιάσας τότε μὲ τὸ φανάρι του, διέκρινε καθαρὰ ἓν κρυπτογράφημα...» (Σελ. 173, στ. φ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ κ. ΔΕΠΡΕΩ

Ὁ κ. Δεπρεώ, στηριζόμενος εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς καθίσματος, ἀνεγίνωσκεν ἡσύχως τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Γαλλίας», περιμένων τοὺς μαθητάς του.

Ἔξαφνα ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἕνας νέος ὠχρός, πελιδνός, μὲ ἠλλοιωμένον πρόσωπον, μὲ καταξεσχισμένα ροῦχα, εἰσώρμησεν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον.

— Λουδοβίκε! ἀνέκραξεν ὁ διδάσκαλος ἀναγνωρίσας τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ. Πῶς εἶσαι ἔτσι; τί σοῦ συνέβη;

— Ἄχ, δάσκαλε! δάσκαλέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν· χάθηκα, ἀτιμάσθηκα;

— Μὰ τί εἶνε ἐπιτέλους, τί συμβαίνει;

Ὁ μικρὸς ἤρχισε τότε νὰ διηγῆται εἰς τὸν γηραιόν του φίλον τὰς περιπετείας καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς νυκτερινῆς του ἰχνηλασίας.

Τὸν ἀφίσαμεν παρὰ τὴν θύραν τῆς μυστηριώδους οἰκίας τοῦ Κλισύ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὁδηγήσει πόσον ἀδιστάκτως ὁ Μουστάκας.

Ὁ ἥρως μας, εὐτυχής, δὲν ἀμφέβαλεν οὔτε στιγμὴν ὅτι οἱ κακοῦργοι, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτει, εὑρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ δέσας τὸν Μουστάκαν εἰς ἕνα πάσαλον,

ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν φράκτην, ὄχι χωρὶς νἀφίσῃ εἰς τὰ σύρματα κομμάτια ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Ἔρπων ἔπειτα ἐπλησίασε τὴν οἰκίαν.

Ἦτο κατάκλειστη. Καμμία ἀκτὶς φωτὸς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα. Ἀφοῦ τὴν ἐτριγύρισε δύο – τρεῖς φοράς, ὁ μικρὸς στρατιώτης, ἐνοήσας ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κυττάξῃ μέσα, ἔλαβεν ἄλλην ἀπόφασιν. Εἰσῆλθεν εἰς ἓν εἶδος παραπήγματος ἢ ὀρνιθῶνος, ὁ ὁποῖος ἐσχημάτιζε μὲ τὴν οἰκίαν γωνίαν ἀρκετὰ ὀρθήν, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐπιβλέπῃ ἀπὸ μέσα, ἀθέατος, τὴν εἴσοδον.

— Θὰ περάσω ἐδῶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, ἐσκέφθη. Ἂν οἱ κακοῦργοι τώρα κοιμῶνται, τὸ ὁποῖον φαίνεται πολὺ πιθανὸν ἀπὸ τὴν σιωπὴν ποὺ βασιλεύει εἰς τὴν κατοικίαν των, – τὸ πρωΐ κάποιος θἀποφασίσῃ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἔτσι θἀναγνωρίσω ἕνα ἢ περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς συνωμότας τοῦ οἰκίσκου.

Ἐκρύφθη τότε ὀπίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸν παλαιῶν κιβωτίων καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἐπρόσεχε καλά. Μὲ ὅλην του τὴν κούρασιν, μὲ ὅλην του τὴν νύστα, δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῇ, φοβούμενος μήπως εἰσήρχετο ἢ ἐξήρχετο κανεὶς ἀπὸ τοὺς κακούργους χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείοντο χωρὶς νὰ θέλῃ, ἑτοιμοποῦσε τὸ κρέας του διὰ νὰ μένῃ ἄγρυπνος. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ κρυώνῃ. Ἐπάγωσαν τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ κινηθῇ διὰ νὰ τὰ ζεστάνῃ.

Οὕτως αἱ ὧραι του ἐπερνοῦσαν μακραί, μονότονοι καὶ ἀνωφελῶς βασανιστικαί, διότι ἡ κατηραμένη οἰκία ἐξηκολούθει νὰ μένῃ κλειστή. Τὴν βαθεῖαν σιωπήν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, διέκοπτε μόνον τὸ πέρασμα τῶν ποντικῶν ἢ τῶν νυκτοβίων πτηνῶν.

Τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα, παγωμένος ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ὁ μικρὸς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα πρᾶγμα, ἄγνωστον δι' αὐτὸν ἕως τότε : τὸν φόβον !

Οἱ ὀφθαλμοί του, παραισθητοῦντες, τὸν ἔκαμναν νὰ βλέπῃ εἰς τὸ σκότος μορφὰς ἀπειλητικάς. Ἐξαφνα ἀπὸ ἕνα δένδρον, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκετο, ἤκουσε μίαν θρηνώδη κραυγήν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νἀνατριχιάσῃ. Καὶ κυττάξας πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν προῆλθεν ἡ πένθιμος αὐτὴ κραυγή, εἶδε καθαρὰ δύο στιλπνὰ καὶ φωσφορίζοντα μάτια, τὰ ὁποῖα τὸν ἠτένιζαν.

Ἔκαμε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, ἀλλά, μὲ θαυμαστὴν ἐπιβολὴν κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἐβάδισε θαρραλέως πρὸς τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα μάτια. Ἀμέσως, μὲ μεγάλον κρότον πτερῶν κτυπώντων τοὺς κλάδους, ἀπέμπτη βαρέως μία πελωρία γλαὺξ καὶ τῷ ἔψαυσε μάλιστα τὸ πρόσωπον.

Ὅλα εἰς τὸν κόσμον τελειώνουν, ἀκόμη κι' αἱ ἀτελείωτοι νύκτες τοῦ Δεκεμβρίου. Ἀνωθεν τοῦ λοφίσκου, πέραν τοῦ Σηκουάνα, ὁ Λουδοβίκος εἶδεν ἀμυδρὸν λευκὸν φῶς, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἔγεινε κίτρινον. Ἐξημέρωνε ! τί χαρά ! . .

— Τελοσπάντων ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος τανυόμενος καὶ ἀναλαμβάνων ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν· τώρα βέβαια θὰ ποφασίσουν νὰ ξετρυπώσουν ἀπὸ τὴν φωλιά τους !

Ἡ αὐγὴ ἐπροχώρησεν, ὠχρὸς χειμερινὸς ἥλιος ἐφάνη ὑπὸ πέπλον ὀμίχλης, ἀλλ' ἡ οἰκία ἐξηκολούθει νὰ μένῃ κλειστή. Προφανῶς ἦτο κενή, ἀκατοίκητος.

Ἕως τὸ μεσημέρι τὸ γενναῖον παιδὶ παρεφύλαξεν ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνά του, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὡρολόγιον τοῦ χωρίου Κλισὺ νὰ κτυπᾷ δώδεκα, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι οἱ κακοῦργοι θὰ εἶχον δραπετεύσῃ, ἐγκαταλείψαντες τὴν οἰκίαν των.

Καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του Δεπρεώ. Ἐπέστρεψεν, ἄφισε τὸν Μουστάκαν εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔτρεξεν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον.

Ὁ διδάσκαλος ἤκουσεν αὐτὴν τὴν διήγησιν μὲ τὴν μεγαλειτέραν προσοχήν. Κατόπιν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν μαθητήν του τὸ πορτοφόλι καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας περιεῖχε.

— Τώρα δὲν ἔχω ἄλλην ἐλπίδα ἀπὸ σᾶς, τῷ εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Ἔπαμα ἄσχημα ποῦ δὲν σᾶς ἐφανέρωσα ἀμέσως τὸ μυστικό μου. Ἤμουν ἐγωϊστής καὶ ἐβασιζόμουν πάρα πολὺ εἰς τὰς ἰδίας μου δυνάμεις, εἰς τὸν Μουστάκαν... Ἀλλὰ ὁ καιρὸς περᾷ· αὔριον, εἰς τὰς δέκα, λήγει ἡ προθεσμία τῶν τριῶν ἡμερῶν ποῦ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην διὰ νὰ τῷ παραδώσω τοὺς κακούργους. Θὰ τὸ κατορθώσω, ἢ πρέπει νἀπελπισθῶ ;

Ὁ Δεπρεὼ δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐξηπλωμένος μὲ τὴν κοιλίαν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ταλαντεύων τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα, εἶχεν ἀνοικτὰς ἐμπρός του δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐξέλεξε μεταξὺ τῶν περιεχομένων εἰς τὸ πορτοφόλι, κ' ἐφαίνετο ἀγωνιζόμενος νὰ τὰς ἀναγνώσῃ.

Ἐπιτέλους ὡμίλησε.

— Μικρέ, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσαι.

— Ἀ! ἔκαμενὸ Λουδοβίκος περιχαρής.

— Ναί, ναί· ὁ Μουστάκας καὶ σὺ δὲν ἐχάσατε ὥς τώρα τὸν καιρόν σας, καὶ ἂν οἱ κακοῦργοι εἶνε ἀκόμη στὸ Παρίσι, νομίζω ὅτι θὰ τοὺς ἔχωμεν, ἀπόψε κηόλα !

— Ἀλλὰ μὲ τί τρόπο, δάσκαλε, ἠρώτησεν ὁ μικρός, ἀφοῦ δὲν πηγαίνουν πιὰ εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ Κλισύ ;

— Θὰ πᾶνε ! ἐβεβαίωσεν ἡσύχως ὁ Δεπρεώ.

Ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐκύτταζε τὸν χοροδιδάσκαλον μὲ θαυμασμὸν καὶ μ' εὐγνωμοσύνην.

— Ὤ, ἀνέκραξεν, ἂν μπορούσατε νὰ τὸ κάμετε αὐτό !

— Θὰ τὸ κάμω, ἀπεκρίθη ὁ Δεπρεὼ φυλάττων τὸ πορτοφόλι εἰς τὴν τσέπην του· καὶ θὰ τὸ κάμω χάρις εἰς αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Κατόπιν ἐξηγήθη :

— Οἱ κακοῦργοι μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν των ἓν εἰδικὸν ἀλφάβητον, ἀλλ' ἐγὼ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς γραφῆς... Τὸ ἔμαθα τὸν καιρὸν ποῦ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συχνάζω εἰς τοῦ κυρίου κόμητος Δ' Ἀρτουᾶ... Ἀλλ' ἂς εἶνε, δὲν σ' ἐνδιαφέρει τώρα ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔμαθα τὴν κρυπτογραφίαν· τὸ μόνον ἐνδιαφέρον εἶνε, ὅτι κατώρθωσα νὰ εὕρω τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ ἀλφαβήτου.

— Ποῦ, ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Λουδοβίκος· ποῦ πρέπει νὰ πάγω νὰ τὸ πάρω ;

Ὁ Δεπρεὼ ἤρχισε νὰ γελᾷ. Κατόπιν ἐξήγησεν εἰς τὸν πρώην μαθητήν του, ὅτι «κλειδὶ» ἑνὸς κρυπτογραφήματος ὀνομάζεται τὸ μυστικόν, μὲ τὸ ὁποῖον κατορθώνει κανεὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ὅτι εἰς μερικὰ θέτουν τὸ προηγούμενον γράμμα ἀντὶ τοῦ ἑπομένου, καὶ γράφουν Ω ἀντὶ τοῦ Α, Α ἀντὶ τοῦ Β, Β ἀντὶ τοῦ Γ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅτι εἰς ἄλλα μεταχειρίζονται τὸ ἑπόμενον ἀντὶ τοῦ προηγουμένου, καὶ τὰ λοιπά...

— Τέλος πάντων θὰ προσπαθήσω, συνεπέρανεν ὁ χοροδιδάσκαλος καὶ μολονότι ἡ κρυπτογραφία αὐτῶν τῶν κακούργων φαίνεται ἀκόμη πολυπλοκωτέρα ὡς ἐκ τῆς διατάξεως τῶν γραμμάτων εἰς συμπλέγματα τοποθετημένα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω.

— Σήμερα, ἕως τὸ βράδυ ; ἠρώτησεν εὔελπις ὁ Λουδοβίκος.

— Ἴσως...

Ἔπειτα λαμβάνων τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ράβδον του μὲ τὴν κερατίνην λαβήν, —δῶρον τῆς Κυρίας Δελφίνης,— ὁ Δεπρεὼ εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον :

— Ὁδήγησέ με ἀμέσως εἰς τὴν θύραν καὶ εἰς τὸ δένδρον, ὅπου εἶδες κρυπτογραφήματα ὅμοια μὲ αὐτὰ τῶν ἐπιστολῶν.

Ὁ Λουδοβίκος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐλπὶς δὲν ἄφινε νὰ αἰσθανθῇ τὴν κούρασίν του, μετέβη μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὴν ταβέρναν τῆς μητέρας του καὶ εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ κήπου, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸ δένδρον τοῦ Μπατινιόλ, ὅπου εἶχε σταματήσῃ ὁ Μουστάκας τὴν νύκτα.

Ὁ Δεπρεὼ ἀντέγραψε πιστῶς εἰς τὸ σημειωματάριόν του τὰ γράμματα, τὰ χαραγμένα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτοῦ τοῦ δένδρου, καὶ ἐνῷ κατεγίνετο εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, τὸ πρόσωπόν του αἰφνιδίως ἐφωτίσθη.

— Λαμπρά ! ἀνέκραξεν· ἐδῶ ὑπάρχει ὑπογραφή !

Ἔπειτα ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον εἶδες τὴν ἡμέραν τῆς ἀποπείρας εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, ὠνομάζετο Γεώργιος ;

— Μάλιστα.

Ὁ χορευτὴς ἐφύλαξε τὸ σημειωματάριόν του καὶ εἶπεν :

— Εἶνε ἴσως ὀλιγώτερον δύσκολον ἀφ' ὅ,τι φοβήθηκα εἰς τὴν ἀρχήν. Ἄκουσέ με καλά, Λουδοβίκε. Τώρα θὰ πᾷς στὸ σπιτάκι σου καὶ θἀναπαυθῇς ἕως τὰς πέντε.

— Μὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος, διεμαρτυρήθη ὁ Λουδοβίκος, καὶ δὲν ἔχομε νὰ χάνωμε καιρό !

— Ἡσύχασε, μικρέ ! ἀπεκρίθη ὁ κ. Δεπρεώ· καιρὸς δὲν θὰ χαθῇ διόλου, γιατὶ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ξεδιαλύνω αὐτὰ τὰ γράμματα. Ἔπειτα εἰς τὰς πέντε, θὰ κάμωμε ὅ,τι πρέπει, Χαῖρε !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ

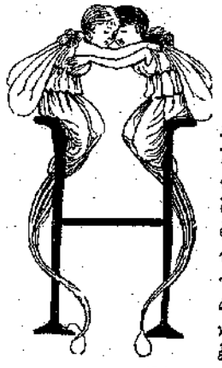

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ λέγει, ὅτι κάποιοι φίλοι της δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὸν πατριωτικὸν Δεκάλογον τοῦ κ. Βορεινοῦ, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς προηγούμενον φύλλον, καὶ πρὸ πάντων τὸ Ἕον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον λέγει : «Πολὺ μεγαλειτερη ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸ νὰ σκοτωθῇς γι' αὐτή, εἶνε νὰ ζήσῃς γι' αὐτή· νἀφιερώσῃς ὅσο 'μεγαλείτερο μέρος τῆς ζωῆς σου μπορεῖς (ὅλο εἶνε ἀδύνατο !) γι' αὐτή.»

Οἱ φίλοι μας αὐτοὶ θὰ ἐσκέφθησαν : Πῶς ; Παραπάνω ὁ ἴδιος ὁ κ. Βορεινὸς λέγει, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶνε θυσία. Ὑπάρχει λοιπὸν μεγαλητέρα θυσία ἀπὸ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς ; Ὑπάρχει μεγαλειτέρα φιλοπατρία ἀπὸ τὸ νἀποθνήσκῃ κανεὶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος του ; Καὶ πῶς ἄλλως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα του κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ ἢ νὰ τὴν κάμῃ μεγάλην, παρὰ ἐκθέτων τὴν ζωήν του εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, φονευόμενος προθύμως, ἀποθνήσκων τὸν ἐνδοξότερον τῶν θανάτων ; Ἂν ὅλοι ἀπεφασίζαμεν νὰ ζήσωμεν διὰ τὴν πατρίδα καὶ καθεὶς ἐφυλάγετο ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτῆς, τί θὰ ἐγίνετο ἡ πατρὶς εἰς ἕνα κίνδυνον, εἰς μίαν ἐχθρικὴν εἰσβολήν, εἰς μίαν ἁρπαγήν, εἰς μίαν ὑβριστικὴν πρόκλησιν ;...

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ σύγχυσις. Ὁ σοφὸς συνεργάτης τῆς Διαπλάσεως δὲν σᾶς εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νἀποθνήσκετε ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Σᾶς εἶπε μόνον ὅτι νὰ ζῆτε, ὅσον ζῆτε, ὑπὲρ αὐτῆς, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα θυσία. Δὲν καταργεῖ τὸν πατριωτικὸν θάνατον, ἀλλὰ σᾶς ὑπενθυμίζει ἁπλῶς, ὅτι δυσκολωτέρα καὶ σκοπιμωτέρα καὶ θαυμαστοτέρα εἶνε ἡ πατριωτικὴ ζωή. Τὸ μάθημα εἶνε μέγα, ἀλλὰ τὸ λησμονοῦμεν συχνά. Δὲν τὸ ἀκούομεν συνήθως οὔτε εἰς τὸ Σχολεῖον ἀπὸ τοὺς διδασκάλους οὔτε εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ῥήτορας, οἱ ὁποῖοι, ὅταν πρόκειται περὶ πατρίδος, ἀρκοῦνται νὰ μᾶς κοπανίζουν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ χύσωμεν τὸ αἷμά μας ὑπὲρ αὐτῆς. Ἄρα, δὲν τὸ ἔχομεν πρόχειρον τὸ σωτήριον μάθημα. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ φράσις τοῦ κ. Βορεινοῦ ἐξέπληξε μερικούς, δι' αὐτὸ τοῖς ἐφάνη σκοτεινὴ καὶ παράδοξος, ἴσως ἴσως καὶ βλασφημία.

Ἀλλὰ σκεφθῆτε καὶ κρίνατε. Ὅταν περιορίζωμεν τὴν φιλοπατρίαν μας εἰς ἕνα θάνατον ὑπὲρ πατρίδος, δὲν εἶνε ὡς νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ ζωή μας δὲν τῇ χρησιμεύει ; διὰ νὰ ζῶμεν τότε ὅπως θέλομεν, καὶ νὰ εἴμεθα ἔξαφνα κακοὶ ἢ ἄχρηστοι πολῖται, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ φανῶμεν μίαν ἡμέραν, εἰς τὸν πόλεμον, καλοὶ καὶ ἄξιοι στρατιῶται ; Ἀλλ' εἶνε αὐτὸ πατριωτικόν ; εἶνε τὸ ὕψιστον τοῦ πατριωτισμοῦ ; Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν τὴν χειροτέραν ζωήν. Ἀμαθεῖς, ἀκαλλιέργητοι, παράνομοι καὶ διεφθαρμένοι, κλέπται πολλάκις καὶ κακοῦργοι. Ἔβλαψαν τὴν πατρίδα των, ὡς κακοὶ πολῖται, ἢ τοὐλάχιστον δὲν τὴν ὠφέλησαν διόλου. Ἐπῆγαν ὅμως κάποτε εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἡ τύχη τῶφερε νὰ σκοτωθοῦν. Νομίζετε ὅτι αὐτοὶ ἔκαμαν πᾶν ὅ,τι ὤφειλον νὰ κάμουν διὰ τὴν πατρίδα των καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὸ μέγιστον παράδειγμα τοῦ πατριωτισμοῦ ; Δὲν τὸ πιστεύω, ἀγαπητοί μου. Ὑπῆρξαν ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν μὲ ἀρετήν, μὲ φιλοπονίαν, μὲ χρηστότητα. Ἐκαλλιέργησαν τὰς δυνάμεις των, ἐφωτίσθησαν, ἀνεδείχθησαν εἰς τὸ στάδιόν των, ὑπηρέτησαν πιστῶς τὴν πατρίδα των, ἐσεβάσθησαν τοὺς νόμους της, ὑπέταξαν τὸ συμφέρον των εἰς τὸ ἰδικόν της, ἔκαμαν πάντοτε τὸ καθῆκον των, ἦσαν πρότυπα πολιτῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἐπῆγαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ σκοτωθοῦν. Ἢ δὲν ἔτυχε κἂν νὰ ὑπάγουν εἴτε διὰ τὴν ἡλικίαν, εἴτε διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, —ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ αὐτήν, —ἡ ὁποία τὸν καιρὸν τοῦ πολέμου τοὺς ἐκρατοῦσε μακράν. Νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε ἥρωες καὶ αὐτοί ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε, καὶ μάλιστα ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Διότι αὐτοὶ ἔδειξαν διαρκῆ ἡρωϊσμόν, διαρκῆ φιλοπατρίαν, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔδειξαν ἕνα ἡρωϊσμὸν καὶ μίαν φιλοπατρίαν τῆς στιγμῆς.

Ἡ ζωή μας ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα. Καὶ ὁ θάνατος ὑπὲρ πατρίδος εἶνε μέρος τῆς ὅλης ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἀφιερώσαμεν εἰς τὴν πατρίδα. Διὰ νὰ εἰξεύρωμεν καλὰ νἀποθνήσκωμεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πρέπει νὰ μάθωμεν πρῶτα νὰ ζῶμεν ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ θὰ ζῶμεν ὑπὲρ αὐτῆς μόνον ἐὰν εἴμεθα καλοὶ ἄνθρωποι καὶ καλοὶ πολῖται εἰς ὅλα. Οἱ καλοὶ πολῖται γίνονται ἐν ἀνάγκῃ καὶ καλοὶ στρατιῶται, προπάντων δὲ αὐτοὶ παρέχουν εἰς τὴν πατρίδα τὰ μέσα νὰ διατηρῇ στρατὸν καὶ στόλον, νὰ φημίζεται ὡς χώρα πολιτισμένη καὶ νὰ ἑλκύῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κόσμου. Ἂν ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλλάδα μας, μὴν εἰπῆτε ποτέ : Θὰ ζήσω ὅπως θέλω, θὰ κάμω τοῦ κεφαλιοῦ μου, καὶ μεθαύριον πηγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, σκοτώνομαι ὅπως-ὅπως καὶ ἐξαγνίζομαι δι' ὅλα. Ἀλλὰ νὰ λέγετε πάντοτε : Θὰ ζήσω ὅπως πρέπει διὰ νὰ γίνω χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θἀποθάνω ὑπὲρ αὐτῆς !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΥΚΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ποιὸ χεράκι ἔχει φυτέψει
πεῦκα σ' ἀκρογιάλι ἐκεῖ
καὶ τὸ κῦμα μουσικὴ
παίζει, πρὶν νὰ τὰ χαϊδέψῃ ;

Κι' ἀπαντοῦν τὰ πεῦκα πάλι,
μ' ἕνα φύσημα γλυκό,
στὸ ἔρημο γειτονικό
παιχνιδιάρικο ἀκρογιάλι ;

Σὰν ἀκοῦς τὸ φύσημά τους,
λές, στὴ θάλασσα μιλοῦν
κι' ὅταν, κάποτε, γελοῦν
τρεμοσείνουν τὰ κλαδιά τους.

Καὶ τὸ κῦμα τὰ δροσίζει,
κ' ἔτσι γείονας καλὸς
ὁ παντέρημος γιαλὸς
τὰ χαϊδεύει, τὰ κοιμίζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

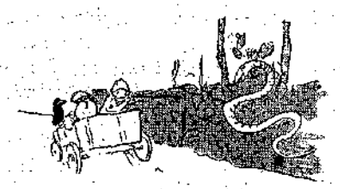

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *—Μετὰ τὴν τιμωρίαν τῶν δολοφόνων τῶν συμπατριωτῶν του, ὁ μικρὸς ἀεροπόρος Λουκιανὸς καὶ ἡ ἀδελφή του Βαβέτα ἐπέστρεψαν μὲ τὸ ἀεροπλάνον των εἰς τὸ χωρίον τοῦ φίλου των μαύρου βασιλέως Μανταμποῦ-Ἀραμπᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ὑπεδέχθη μὲ χαρὰν καὶ θαυμασμόν. Διώργανωσε μάλιστα καὶ μέγα κυνήγιον πρὸς τιμήν των, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἀεροπόρος θὰ ἐκυνηγοῦσε μὲ τὸ ἀεροπλάνον του. Κατ' ἀρχὰς ἐξηρεύνησαν τὰ περίχωρα πεζῇ, συνήντησαν δὲ μίαν μικρὰν λεοπάρδαλιν, ἡ ὁποία ἀνερριχήθη εἰς ἓν δένδρον. Ὁ Λουκιανὸς τῆς ἐτράβηξε τὴν κρεμασμένην οὐράν, καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξακολουθεῖ τὴν διήγησίν του :*

Ἡ λεοπάρδαλις τότε μ' ἐφύσησεν ἀπαράλλακτα σὰν γάτα—πφ! πφ!—ἔκαμε νὰ μὲ κτυπήσῃ μὲ τὸ πόδι της πάλιν σὰν γάτα,—εὐτυχῶς μόνον ἡ κάσκα μου ἔφαγε τὴν φοβερὴν νυχιάν—μ' ἓν πήδημα κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ μ' ἓν ἄλλο ἐχάθη εἰς τὴν λόχμην.

—Νά τί κάνεις, εἶπα στὴ Βαβέτα. Ἂν μὲ ἄφινες νὰ τὴν σκοτώσω, θὰ εἶχες τώρα ἕνα ὡραῖο μανσὸν γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Θυμᾶσαι πῶς ἐκρύωνες ὅταν περνούσαμε τὰς Ἄλπεις ;

—Ἂς τὴν κυνηγήσωμε! ἀπήντησεν ἡ Βαβέτα, θυμωμένη διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην τῆς μικρᾶς λεοπαρδάλεως.

Καὶ ὡρμήσαμεν κατόπιν της. Εἶχεν ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολύ, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐψάξαμεν εἰς τὴν λόχμην, δὲν κατωρθώσαμεν νὰ τὴν ἐπανεύρωμεν.

Συγχρόνως ὅμως ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μας. Ἀδύνατον νὰ προσανατολισθῶμεν εἰς τέτοιον δάσος, καὶ ἀνωφελὲς νὰ

φωνάξωμεν. Οἱ ἀναρίθμητοι ἦχοι τῶν δένδρων, τῶν φυλλωμάτων, τῶν λεπτῶν κλάδων, σταματοῦν τὴν φωνήν, ὅπως ὁ ἰστὸς τῆς ἀράχνης αἰχμαλωτίζει μίαν μύγαν. Εὐτυχῶς, ὁ καλός μας Κρᾶ-Κρᾶ μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει. Ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου, ὄχι χωρὶς ν' ἀνατρέψῃ καὶ πληγώσῃ μερικὰς οἰκογενείας μεγάλων σαυρῶν καὶ χαμαιλεόντων. Καὶ ἀπὸ τὴν σκοπιάν του ἀνεκάλυψε τὸν ὅμιλον τῶν πολεμιστῶν τοῦ Μπανταμποῦ, καθημένων πέριξ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοκινήτου. Ἐπέταξεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, καὶ ἡμεῖς τὸν ἠκολουθήσαμεν.

Τὸ ἐπιδιορθωθὲν αὐτοκίνητον ἠμποροῦσε νὰ τρέχῃ 20 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Δὲν ἦτο τίποτε σπουδαῖον, ἀλλὰ κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας τὸ παλαιὸν ὄχημα θὰ διηυκόλυνε πολὺ τὸ κυνήγι μας. Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ὡδήγησα αὐτοκίνητον, καὶ εἰς τὸν μεγαλείτερον, τὸν ὁμαλότερον δρόμον τῆς Γαλλίας ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἔρριπτα εἰς τὸ χανδάκι. Ἐπηγαίναμεν σὰν μεθυσμένοι, καὶ συχνὰ ἐπέφταμεν ἔξω. Οἱ Ἀραπάδες ὅμως ἐνόμιζαν ὅτι ἦσαν «παιγνίδια». τὰ ὁποῖα ἐκάμναμεν πρὸς τιμήν των. Ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἕνας ἀεροπόρος δὲν ἤξευρε νὰ ὁδηγήσῃ ἕνα παλιο-αὐτοκίνητον ;

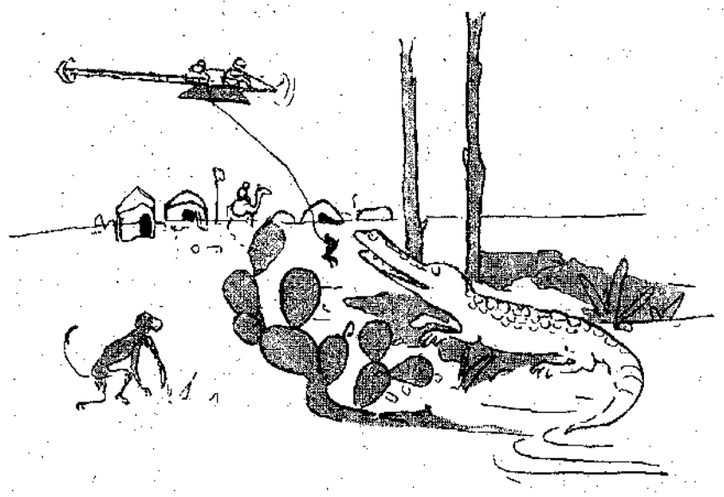

Ἀλλὰ μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ἐσυνείθισα, ἔμαθα ὅλας του τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὸ ὡδηγοῦσα πλέον ὡς νικητὴς τοῦ κυπέλλου τοῦ Γόρδωνος-Μπέννετ! (Τὸ κύπελλον τοῦτο, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε ἔπαθλον ἀγῶνος αὐτοκινήτων). Τὸ τιμόνι ἦτο τόσο σκουριασμένον, τόσο σκληρόν, ὥστε ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀφίνῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν του. Ὁ κινητὴρ πάλιν εἶχεν ἀνάγκην ὅλων τῶν γκαζιῶν διὰ νὰ δίδῃ τὴν μικράν του ταχύτητα καὶ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἀφίνῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ «μάξιμουμ». Δὲν μοῦ ἐχρειάζοντο λοιπὸν πολλοὶ καὶ συνεχεῖς χειρισμοί, ὥστε μὲ τὰς χεῖρας ἐλευθέρας ἠμποροῦσα νὰ κυνηγῶ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, ὅπως κανένας μαχαραγιᾶς τῆς Καπουρτάλης ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ ἐλέφαντός του, στολισμένην μὲ πολυτίμους λίθους.

Ἔξαφνα ἠκούσαμεν ἕνα σφύριγμα τόσον ὀξύ, τόσον ἐξαφνικὸν καὶ συγχρόνως τόσον ἀστεῖον εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, ὥστε ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐβάλαμε τὰ γέλια.

— Ἔχει χάζι, τῆς εἶπα, νὰ εἶνε κανένας ἀστυφύλαξ. νὰ μᾶς σταματήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ πρόστιμον δι' ὑπερβολικὴν ταχύτητα !

Ἀστυφύλαξ;... Μακάρι νὰ ἦταν ἀστυφύλαξ !... Δέκα πρόστιμά του θὰ ἐδεχόμεθα χωρὶς νὰ παραπονεθῶμεν' ἀπεναντίας θὰ τοῦ ἐκάμναμεν καὶ τεμενάδες...

Τὸ σφύριγμα ἀντήχησε πάλιν ὀξύτερον, καὶ εἴδαμεν ἕνα φοβερὸν φεῖδι, ἕνα τεράστιον β ό α ν, ὁ ὁποῖος ὠρθοῦτο ἐμπρός μας μὲ χαῖνον καὶ κατάμαυρον στόμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ διχαλωτὴ γλῶσσά του ἐξήρχετο ὡς διπλῆ ἀπειλή.

Ἡ Βαβέτα ἐσκέπασε τὰ μάτια της μὲ τὰ χέρια, ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐκρύφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος παρέλυσα ἀπὸ τὸν φόβον. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ πορεία τοῦ αὐτοκινήτου μας ἦτο βραδεῖα καὶ ἐπρόφθασα νὰ συνέλθω ἐγκαίρως. Κατώρθωσα νὰ ἐπωμίσω τὴν καραμπίνα μου καὶ ἐπυροβόλησα ἀπὸ μικρᾶς ἀποστάσεως. Καὶ ὁ πελώριος βόας κατέπεσε νεκρός, ἐνῷ ἐξηκολουθοῦμεν τὸν δρόμον μας.

Ἡ ἐπιτυχία μ' ἔκαμε τολμηρόν. Δὲν ἄφινα πλέον οὐδὲ στιγμὴν τὴν καραμπίνα μου καὶ ἠμπόρεσα οὕτω νὰ φονεύσω μερικὰ μεγαλόσωμα ζῷα τὰ ὁποῖα ἐκύτταζαν μακρόθεν τὸ αὐτοκίνητόν μας, ὅπως αἱ ἀγελάδες τῆς Γαλλίας κυττάζουν τὸ διερχόμενον τραῖνον. Ἓν ἐξ αὐτῶν ἔπεσεν εἰς μίαν λόχμην πυκνήν, μὲ καλάμια πολὺ ὑψηλά, καὶ ἐσταμάτησα τὸ αὐτοκίνητον διὰ νὰ ὑπάγω νὰ τὸ σημώσω. Ἡ Βαβέτα μὲ ἠκολούθησε, εὐρέθημεν δὲ μετ' ὀλίγον πρὸ θεάματος κωμικοῦ, φοβεροῦ καὶ συγχρόνως θελκτικοῦ : Τὰ καλάμια ἐκεῖνα ἦσαν τὸ πλαίσιον ἑνὸς βάλτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμναν τὸ λουτρόν των δύο πελώρια ζῷα, μὲ ἡσυχίαν θαυμαστήν. Τὸ ἕνα ἦτο ρινόκερως, τὸ ἄλλο ἱπποπόταμος. Ὁ ρινόκερως, καθισμένος εἰς τὰ πισινά, μὲ τὸ κέρας ἀναπηκωμένον, ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐχώνευε μακαρίως. Ὁ ἱπποπόταμος ἦτο ὅλος σχεδὸν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ νερόν, ἡ δὲ μορφή του εἶχε μίαν ἔκφρασιν ἠλιθιότητος καὶ εὐτυχίας, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἔκαμνε νὰ βάλωμεν τὰ γέλια ἂν δὲν ἐφοβούμεθα μήπως ἀνακαλυφθῶμεν. Καὶ οἱ ἱπποπόταμοι δὲν χωρατεύουν !...

Οὔτε λόγος νὰ χρησιμοποιήσω τὴν καραμπίνα μου. Ἂν ἐπυροβολοῦσα, ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχω τὸ μάτι' ἀλλέως ἡ σφαῖρά μου θὰ ἐγάνετο εἰς τὸ ἀδιαπέραστον ἐκεῖνο δέρμα. Τί θὰ ἔκαμνε τότε ὁ σύντροφος τοῦ ἱπποποτάμου ; Καὶ ἐπὶ τέλους πῶς θὰ μετέφερα ἕνα τόσον βαρὺ θήραμα ;

Σιγὰ-σιγά, μὲ τὶς μύτες, σὰν παιδιὰ ποῦ δὲν θέλουν νὰ ἐξυπνήσουν τὴν μαμμὰ ὅταν πηγαίνουν νὰ πάρουν κάτι τι κρυφὰ ἀπὸ τὸν μπουφέ, ἀπεμακρύνθημεν.

Τὸ αὐτοκίνητον μᾶς ἐγύρισεν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰς τὸ ἀεροπλάνον μας. Ὁ Μανταμποῦ μᾶς ἐπερίμενε. Τῷ διηγήθημεν τὰ τῆς ἐκδρομῆς μας, ἀλλ' ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἐξέπληξε περισσότερον ἀπὸ τὴν διήγησιν.

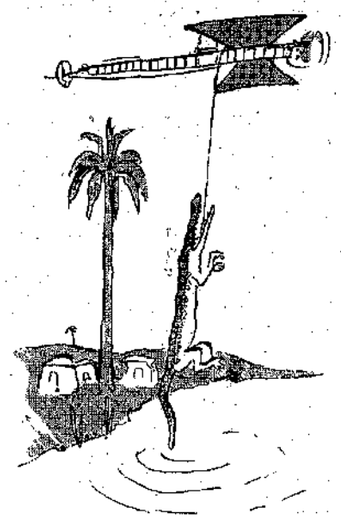

Ὅταν τῷ ἐπρότεινα ν' ἀναβῇ μαζί μας εἰς τὸ ἀεροπλάνον, ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ χαράν, καὶ ἐδέχθη ὅλους μου τοὺς ὅρους' θὰ ἔμενεν ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν, μὲ τὴν κοιλιά, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Βαβέτας, καὶ δὲν θὰ ἐκινεῖτο διὰ κανένα λόγον.

— Οὔτε ὅσο κουνιέται ἕνας κροκόδειλος τὸν ἥλιο ! εἶπεν ἐξαπλωνόμενος εἰς τὴν θέσιν ποῦ τοῦ ἔδειξα καὶ στεκόμενος νὰ τὸν δέσουν μὲ χονδρὰ σχοινιά.

Τὰ σχοινιὰ αὐτὰ καὶ ἡ λέξις «κροκόδειλος» μοῦ ἐνέπνευσαν μίαν ἰδέαν : Μὲ τὸ ἀεροπλάνον θὰ ἐπηγαίναμεν νὰ ψαρεύσωμεν ! Ἔδωσα εἰς τὴν Βαβέταν ἕνα μακρὺ σχοινί, ποῦ ἐτελείωνεν εἰς ἄγκιστρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλα ὡς δόλωμα ἕνα μεγάλον ποντικόν. Κ' ἐξεκινήσαμεν.

Ἐπεράσαμεν ἀπὸ τὰ ἴδια μέρη. Εἴδαμεν τὸν σκοτωμένον βόαν, τὸν ὁποῖον κατέτρωγαν τώρα κάτι τεράστιοι μύρμηγκες. Ἐπετάξαμεν ἄνωθεν τοῦ βάλτου, πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν λουομένων παχυδέρμων. Ὁ βάλτος ἐτελείωνε εἰς ἕνα ποτάμι, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐξηπλωμένοι κροκόδειλοι. Τὰ θηρία ἔμεναν ἀκίνητα, καί, μὲ ὅλας μας τὰς φωνάς, οὔτε κἂν ἄνοιξαν τὰ μάτια. Ἐπυροβόλησα ἓν ἐξ αὐτῶν' ἡ σφαῖρα τὸ εὗρεν εἰς τὴν ράχιν, χωρὶς νὰ τὴν τρυπήσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐκινήθη. Μόνον εἰς τὸν πρότον τοῦ πυροβολισμοῦ ἕνας ἄλλος κροκόδειλος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χασμηθεὶς ἔδειξε τὰς φοβερὰς του σιαγόνας.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Νεογνὸν καμήλου

Ἡ φωτογραφία αὐτή, ληφθεῖσα εἰς ἓν ἀγροκήπιον τῶν περιχώρων τοῦ Ἑλ-Γκολέα, παριστᾷ νεογέννητον κάμηλον, ἡ ὁποία εἶνε ἤδη ἀρκετὰ δυνατή, ὥστε νὰ στέκεται στὰ τέσσαρα πόδια της.

Φωλεὰ ἐντὸς γραμματοκιβωτίου

Ἡ περίεργος αὐτὴ φωλεὰ ἀνεκαλύφθη ἐντὸς τοῦ γραμματοκιβωτίου τοῦ Μπέρνετ, μικροῦ χωρίου τῆς Ἀγγλίας. Αἱ ριπτόμεναι ἀπὸ τὴν τρύπαν ἐπιστολαὶ δὲν ἠμπόδισαν τὸ πτηνὸν νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ γεννήσῃ τ' αὐγά του !

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Παίγνιον

ΑΗ	Υ	ΚΕΡ	ΦΑΛ	ΡΟΣ
Α	ΣΥ	ΝΙ	ΔΡΑ	ΚΕ
ΛΟΣ	ΠΕ	ΡΑ	ΣΚΟ	ΚΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν κέντε νῆσοι τῆς Ἑλλάδος.

Β') Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κερκυραϊκῆς Ἀδρας

9	1	5

Οἱ ἀνωτέρω τρεῖς ἀριθμοί, ἐπαναλαμβανόμενοι, νὰ τοποθετηθῶσι καὶ εἰς τὰ κενὰ τετραγωνίδια, οὕτως ὥστε καὶ κατθέτως καὶ ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως νὰ ἔχωμεν ἄθροισμα 15.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποστελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παιγνίου τοῦ 20 φυλλαδίου

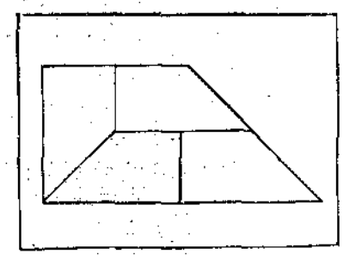

α'. Ἰδοὺ πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ σχῆμα εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

β'. Αἱ ζητούμεναι πόλεις εἶνε : Τρίπολις, Κόρινθος, Ναύπλιον, Καλάμαι, Λεχαινά.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ Β

Ο ΤΡΟΧΟΣ

Ἀκούραστος γυρίζει ὁ τροχός. Πόσες φορές; Κανείς δὲν τὲς μετράει. Κάποτε σταματᾷ σὰν νὰ σκέπτεται. Καὶ ξαναρχίζει τὴν ἀτέλειωτη ζωή του, δίχως ἄκρη.

Ἕνα μεγάλο καρφὶ ἐπέρασε τὴν καρδία του καὶ γύρω ἀπὸ τὸν τρομερὸν αὐτὸν ἄξονα στρέφεται ὅλη ἡ ζωή του καὶ στενάζει.

— Τί θὰ πῇ συνείδησις; τί ἀξίζει τάχα νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του;

Ὁ γῦρος εἶνε ἀέννοος. Ὁ τροχὸς θερμαίνεται καὶ καίει ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς ἰδίας του περιστροφῆς. Καὶ τότε, κάποιος κόμπος σταλάζει ἐπάνω του. Ἀκοῦτε, ἕνας κόμπος μονάχα τὴν ὥρα ποῦ παραφρονεῖ.

Καὶ ἔξαφνα σταματᾷ· γιατὶ ἔτσι θέλει. Ὁ ζλιγγος ἦτο τέτοιος ποῦ τοῦ ἔδωσε δύναμι. Ἔσπασε τὰ δεσμά καὶ στέκεται. Ἀκίνητος. Τὲς λίγες αὐτὲς στιγμὲς ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ ξεκουρασθῇ. Ἀλλὰ — ποιὸς εἰμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του; ἐκεῖνος εἶνε πράγματι ὑπεράνθρωπος.

Καινούρια δεσμά, ὅμοια, τὸν δένουν σφικτά. Ὁ τροχὸς ξαναγυρίζει εἰς τὸ πεπρωμένον του, γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο καρφὶ τῆς καρδιᾶς του. Ἡ ἀνάπαυσις εἶνε χίμαιρα.

Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολόγλουδο

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Θάλασσ' ἀπέραντη. Πέπλος κατάμαυρος ἀπὸ σύννεφα κρύβει τὸν ἥλιο. Ἄνεμος ἀγριεμένος φυσάει. Καὶ μὲ τὸ φύσημά του ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὰ φρισμένα κύματα καὶ τὰ σηκώνει ψηλά. Φεῖδια ἀπὸ φλόγες σχίζουν τὰ σύννεφα καὶ βροντὲς ἀκούονται σὰν νὰ κρημνίζωνται οἱ οὐράνιοι θόλοι.

Καὶ μέσα 's αὐτὴ τὴν ἀγριάδα τῶν στοιχείων, δυστυχισμένος ναυαγὸς παλέβει μ' ἀγωνία.

Πέρα μακρυὰ διακρίνεται κάτι σὰν βράχος ὁλόμαυρος, ποῦ τὸν δέρνουν τὰ κύματα καὶ τὸν πετοῦνε τὸ ἕνα στ' ἄλλο. Μὰ ὅταν τοῦ ρίχνῃ τὴ λάμψι της μιὰ ἀστραπή, φαίνεται πὼς δὲν εἶνε πέτρα, ἀλλὰ πλοῖο, ποῦ ἀγωνίζεται μ' ἀπελπισιὰ στὴν τρικυμία.

Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶνε ἡ ἐλπίδα τοῦ ναυαγοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι ζητάει τὴν σωτηρία του.

Ἡ ἰδέα πῶς μπορεῖ νὰ τὸ φθάσῃ, δίνει δύναμι στὰ κουρασμένα χέρια του.

Καὶ προχωρεῖ...

Κάποτε νομίζει πῶς πλησίασε λίγο.

Μιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα τοῦ παίρνει τότε τὴν κούρασι καὶ μὲ μιὰ νέα δύναμι ξαναρχίζει τὸν ἀγῶνα.

Καὶ προχωρεῖ...

Ἔξαφνα κρότος φοβερὸς ἀκούεται.

Τὸ πλοῖο ἀνάμεσα σὲ φλόγες πύρινες, μένει ἀκόμη λίγο μ' ἕναν ὀστερνὸν ἀγῶνα ἐπάνω στὰ κύματα. Ὕστερα ἡ θάλασσα ἀνοίγει κατάμαυρη καὶ τὸ καταπίνει.

Ὁ κεραυνὸς τὸ νίκησε. Ὁ ναυαγὸς ἀπὸ μακρυὰ βλέπει τὴν ἐλπίδα του νὰ χάνεται. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Νομίζει πῶς ἦταν ὄνειρο. Μὰ ἡ ἀλήθεια τὸ διαλύει. Κυττάζει πέρα. Σκοτάδι ἀπέραντο βλέπει μονάχα.

Τώρα ἡ πραγματικότης γυμνὴ καὶ κρύα στέκει ἐμπρός του ἀπειλητική.

Ἡ κούρασις καὶ ἡ ἀγωνία ἔρχονται ὁλόκληρες ἐπάνω του, χωρὶς νὰ τὲς μικραίνῃ πειὰ ἡ ἐλπίδα. Δὲν ἔχει δύναμι νὰ προχωρήσῃ. Ἔκασε τὸ λιμάνι του.

Πάλεψε μὲ τὰ γρία κύματα, μὰ ἡ ἀπελπισιὰ τὸν ἐνίκησε.

Σταυρώνει τὰ χέρια κ' ἀποσταμένος ἀφίνεται στὴν μανίαν τῆς ἀγριεμένης θάλασσας.

Τἀφρισμένα κύματα τὸν σκέπασαν γιὰ πάντα.

. . . . . .

Ὁ ναυαγὸς αὐτὸς εἶνε ὁ *ἄνθρωπος*, τὸ πλοῖο τό *ἰδανικό* του...

Κρητικοπούλα

Η ΜΑΧΗ

Ὁ γενναῖος στρατὸς
τρέχει, τρέχει, ἐμπρός,
ρίπτει σφαῖρες πολλές,
τὸν κτυποῦν ἡ ἐχθρικές.

Τὰ τουφέκια κροτοῦν
τὰ κανόνια βροντοῦν·
στρατιῶται πολλοὶ
πίπτουν κάτω νεκροί.

Μὰ εἰς τὸν ἄσπρο καπνό,
ποῦ μᾶς κρύβει οὐρανό,
μὲ μεγάλη χαρὰ
ἡ Ἑλλὰς μας νικᾷ.

Νικητὴς ὁ στρατὸς
ἐπιστρέφει λαμπρὸς
μὲ τραγούδια χαρᾶς·
Χαίρει ὅλη ἡ Ἑλλάς!

Δοξασμένον Εἰκοσιένα

ΔΙΠΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ἦταν Λαμπρή. Ὅλο τὸ χωριὸ στὴν ἐκκλησιὰ κρατῶντας λαμπάδες, ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴν Ἀνάστασι. Σὲ λίγο βγῆκε στὴν ὡραία Πύλη ὁ παπᾶς γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀπόλυσι. Ἀφοῦ τὴν ἐδιάβασε καὶ εἶπε τὸ Χριστὸς ἀνέστη, λέει στοὺς χωριανούς: — «Τὰ 'μάθατε; Προχτὲς οἱ Μπουκουβαλαῖοι ἐχτύπησαν κοντὰ στὸν Ἄραχθο τὸν Ἀγᾶ τῆς Ἄρτας καὶ 'κεῖνος ἀπ' τὸ πολὺ κακὸ ἐκρύφτηκε στὸ κάστρο καὶ ἔστειλε μήνυμα νὰ τοῦ στείλουν βοήθεια. Δοξασμένος νἆνε ὁ Παντοδύναμος ποῦ φυλάει τοὺς ἀντρείους κλέφτες μας».— Ὅλο τὸ χωριὸ δάκρυσε ἀπ' τὴ χαρά του καὶ καθένας μυστικὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ καρδιά του παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ φυλάῃ τὰ καλὰ παλληκάρια. Σιγὰ-σιγὰ ὅλο τὸ χωριὸ βγῆκε ἀπ' τὴν ἐκκλησιά, ἐνῷ ἐγλυκοχάραζε. Ὅλοι καθῆσαν στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ μιλάγανε γιὰ τὴ νίκη. Ξάφνου ὁ γέρω-προεστός, ὁ μπάρμπα-Στέργιος, γέρος ὀγδόντα χρονῶν, ποῦχε ἐγγόνια καὶ δισεγγόνια, πετιέται καὶ λέει: — «Παιδιά, ὁ μεγαλοδύναμος μᾶς ἀγαπάει καὶ σήμερα μὲ τὴν ἀνάστασι τοῦ Γιοῦ του μᾶς ἔστειλε καὶ τὰ καλὰ μαντάτα. Ἂς τὸν εὐχαριστήσουμε γιατί, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ σὲ λίγο νὰ γίνουμε ἐλεύτεροι. Ἐμπρός, ρὲ Μῆτσο, σῦρε νὰ φέρῃς ἀπ' τὸ σπίτι τὴ παληοκουμπούρα νὰ ρίξουμε μιὰ γιὰ τῆς δυὸ χαρές, γιὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ γιὰ τὴ νίκη. Ὀδλοι ἂς χαροῦμε καὶ ἂς γιορτάσουμε τῆς δυὸ γιορτές. Ἀντε, ἄχ! ὁ κακομοίρης δὲν θὰ ζήσω ἀκόμη πολὺ γιὰ νὰ 'δῶ ἐλεύτερη τὴν Πόλι!»

Σὲ λιγάκι φτάνει ὁ Μῆτσος κρατῶντας τὴν παληοκουμπούρα καὶ τὴν δίνει στὸν παπούλη του.

Ἀμέσως ἐκεῖνος τὴν ἁρπάζει, τὴν σηκώνει ψηλὰ καὶ σκούζει;

— Χριστὸς ἀνέστη, παιδιά, τοῦ χρόνου νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νἄμαστε ἐλεύθεροι.

Τραβάει τὴ σκανταλη καὶ μπουμ τὴ ρίχνει. Μὰ στὴ στιγμὴ ὁ γέρος σωριάζεται στὸ χῶμα ξερός.

Πέθανε ἀπ' τὴ χαρά του... Καὶ τὸ χωριὸ γιόρταζε διπλὴ γιορτή, μαζὺ μὲ μιὰ λύπη.

Ἐξόριστος Βασιλιᾶς

ΤΟ ΨΑΡΟΝΙ

Ὁ γερω-κυνηγὸς Πέτρος εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν ἐξημερωμένον ψαρόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε διδαχθῆ νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς.

Ὅταν π.χ. ἐφώναζεν ὁ κυνηγός: «Ψαρονάκι, ποῦ εἶσαι;» τὸ ψαρονάκι ἀπεκρίνετο πάντοτε· «ἐδῶ εἶμαι!».

Ὁ μικρὸς Νίκος τοῦ γείτονος εἶχεν ἰδιαιτέραν κλίσιν μὲ τὸ πτηνὸν καὶ τὸ ἐπεσκέπτετο συχνάκις.

Μίαν ἡμέραν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψίν του, καθ' ἣν ὥραν ἀπουσίαζεν ὁ κυνηγός. Τότε ὁ Νίκος ἐπῆρε τὸ πτηνὸν καὶ τὸ ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ μὲ τὸ κλοπιμαῖον, ἐνεφανίσθη ὁ κυνηγὸς εἰς τὴν θύραν καὶ ἐσκέφθη νὰ προξενήσῃ ἔκπληξιν εἰς τὸ παιδίον. Ἐφώναξε λοιπὸν ὡς συνήθως: «Ψαρονάκι, ποῦ εἶσαι;» Καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ παιδίου πτηνὸν ἀπήντησε μὲ ἰσχυροτάτην φωνήν: «ἐδῶ εἶμαι!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σενιτεμένο Ἑλληνόπουλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ σπουδάσετε τὸν ἀδελφό σου, Τάκη;

— Μουσικόν.

— Ποῖον διδάσκαλον τοῦ ἔχετε;

— Ἕως ἐδῶ δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη· πρῶτα τὸν ἀφίνομε νὰ μακρύνουν τὰ καλά παλληκάρια.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Νίλκης

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 126ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1911

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι *ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1911*, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν πενῆντα (50)*,—εἰς γραμματόσημον,—οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομήτριαι.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15*.

3.— Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν ἓξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν «Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις *σχηματίση βάσιμον ὑπόνοιαν* ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ἰουνίου—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν*.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐὰν ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μὲ ἀρχαίας λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὀρθαὶ ἂν εἶνε θεωροῦνται ὡς λανθασμέναι.

8.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων ἀποκλείονται.

9.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

10.— Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

11.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 126ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

12.— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1911, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν Διάπλασιν Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοέμβριον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1912. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ *δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 123ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26 Ἀπριλίου 1911

ΣΗΜΕΡΟΝ, ὡς βλέπετε, προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι μ' ἐδασάνιζαν τόσον καιρόν, στέλλοντες Ἀσκήσεις ἐκπροθέσμους καὶ ἀπαιτοῦντες νὰ τὰς δημοσιεύσω, ἂς μοῦ τὰς ξαναστείλουν τώρα διὰ νὰ διαγωνισθοῦν. Διότι *μόνον τώρα* εἶνε δεκταί. *Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου*. Ἐννοεῖται δμως ὅτι πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Τὸ *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* μοῦ γράφει, ὅτι εἰς τὸ σπίτι των, ὁ πατέρας του *διαβάζει* δυνατὰ τὸ φυλλάδιόν μου, διὰ νὰ ἀκούῃ ἡ μητέρα καὶ ἡ γιαγιά. Ἀλλ' αὐτὸ εἰς πολλὰ σπίτια γίνεται. Τὸ περιοδικόν μας εὐχαριστεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους.

Ὄχι, *Κουρσάρε τῆς Τζιᾶς*, πληρωμὴ διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Παιγνίων, καὶ ἐν γένει διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. δὲν ἰσχύει. Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ ἰδικόν σου Παίγνιον, σημαίνει ὅτι δὲν ἐκληρώθη. Μαζεύονται εἴκοσιν ἢ τριάντα τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δημοσιεύεται μόνον ἕν.

Χωριστὰ ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* καὶ χωριστὰ ὁ *Κυδωνιάτης* πρέπει νὰ γράφουν τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἂν θέλουν νὰ διαγωνίζωνται καὶ οἱ δύο. Αἱ σταλεῖσαι ἤδη λογίζονται διὰ τὴν πρώτην. Ὁ δεύτερος ἂς τὰς ξαναστείλῃ.

Πῶς ἤθελα, *Λευθεριά*, νὰ ἔβλεπα κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν ὡραῖον χορόν, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως! Τί ὡραιότης καὶ τί λεβεντιὰ ἑλληνική! Εἶσκι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἔκαμες Πάσχα στὸ χωριό.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*: «Ἡ Ἀλληλογραφία σου εἶνε ὡς πάντοτε ὡραία καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ἐγὼ μάλιστα εὑρίσκω, ὅτι ἔχει πολὺ περισσοτέραν ζωὴν ἀπὸ ἄλλοτε. Τὴν διαβάζω τέσσαρας-πέντε φορὰς καὶ προσπαθῶ ἀπὸ αὐτὴν νὰ μαντεύσω τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἑκάστου τῶν φίλων μας καὶ νὰ τοὺς γνωρίσω καλλίτερα.» Ὥστε ὑπάρχει καὶ ἀντίθετος γνώμη, φίλε *Μπάρμπα-Γεώργο*!

Εὐχαριστῶ, *Ναυτίλε*, διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἀλλὰ περισσότερον μ' εὐχαρίστησεν ὅτι ἔλυσες τὴν μακράν σου σιωπὴν καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ φαίνεσαι συχνά.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ*, ὁποῦ τόσον ζωηρὰ μοῦ περιγράφεις τὰ *πασχαλινά* σας ἔθιμα. Κι' ἐδῶ κάμνομεν σχεδὸν τὰ ἴδια, αὐτὸς δὲ ὁ σταυρὸς στὸ ἀνῶφλι τῆς θύρας, μὲ τὴν καπνιὰν τοῦ κεριοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἶνε ἀπαραίτητος.

Τόσον δὲν διαιδέτω ἄλλον ὅτι' ἀπαντήσεις καὶ ὅμως πολὺ ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: «*Ἑλληνικὴ Δόξα*, *Ἀεροναυτοπούλα*, *Παμφώς*, *Ξενιτεμένος Γυμνασιόπαις*, *Μπάρμπα-Γεώργος* καὶ *Μικροῦλα Τραλαλά*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀνατολὴ καὶ Δύσις», «Ποίημα εἰς τὴν Ἄνοιξιν» τοῦ *Φιλοπάτριδος Ἴωνος*·—«Πεζὸ Τραγοῦδι» καὶ «Περηφάνεια» τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ*·—«Ἴωνας κοντός» τοῦ *Μπάρμπα-Γεώργου*·—«Ἡ Χωριατοπούλα» τῆς *Κρανῆς Νίκης*·—«Παῦλος Μελᾶς» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*·—«Παιγνίδι στὴν ἀπρογιαλιὰ» τοῦ *Δάφνης Κλωνάρι*·—«Μία νὺξ» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*·—Διάφορα τοῦ *Σοφοῦ Νέστορος*·—Φαιδρά, Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδ. Πνεύματα, Προβλήματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ κι' ἀπὸ τὰ μυστήρια» (ἡ ἰδέα καλή, τὸ σχέδιον ἄσχημον)·—«Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα» (γνωστότατον)·—«Παιδικὴ ἀφέλεια» (βαρὺ διὰ παιδιά...)—«Παράπονο» (ὡραῖον ἀλλ' ἀπαισιόδοξον καὶ ἑπομένως ἀκατάλληλον)·—«Τὸ ἀληθὲς ἔαρ» καὶ ὁ «Ἀκρόλοφος» (τὸ πρῶτον κοινόν, τὸ δεύτερον στρυφνῶς μεταφρασμένον καὶ δυσνόητον).

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά, μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν Ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν». Νέαι συστάσεις ἀπόρων θὰ γίνουν δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν, ἅμα ἐγγραφοῦν διὰ τῶν εἰσφορῶν καὶ οἱ ὁπολειπόμενοι 48 ἐκ τῶν συστηθέντων ἤδη εἰς προηγούμενα φύλλα.]

3ον ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ 2ου Δελτίου δρ. 7,60.

Νέαι εἰσφοραί: *Κάρμεν λεπ. 60, Χρυσάνθεμον λεπ. 25, Ἐκ λαχείου τῆς ἐν Καλάμαις Ὁμάδος (Κυκλάμενον τοῦ Ἀγροῦ, Ξανθολάκρις, Νηρηΐς, Μαραμένη Καμέλια, Δούλισσα τοῦ Δάντσυ καὶ Ροδοπέταλον) δρ. 14,35, Ρεζεντὰ λ. 30, Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα λ. 40, Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος δρ. 1, Μυστικὴ Δύση λ. 75.*—Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου δρ. 25,25, ἐξ ὧν δρ. 24 διετέθησαν πρὸς ἐγγραφὴν τριῶν ἀπόρων τῶν ὑπ' ἀριθ. 8, 59 καὶ 87, τὸ δὲ πλεόνασμα δρ. 1,25 μεταφέρεται εἰς τὸ 4ον Δελτίον.

Ὑπολείπονται ἤδη 48 ἄποροι ἐκ τῶν συστημένων πρὸς ἐγγραφὴν καὶ ἀναμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω καὶ αὐτούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Κομψοτακούνης*, α. (;-) *Ρομαντικὸν Σκιόφως*, α. (;;;) *Νίκη*, κ. (Ε.Α.) *Χειραφετημένη*, κ. (Κ.Γ.) *Δάφνη*, α. (Α.Γ.) *Ἀνθοστεφὴς Μάϊος*, α. *Γαλανὴ Χαλκιδοπούλα*, κ. *Θέλλα*, κ. *Βράχος τῆς Φρεατύος*, α. *Εὐγενέστατος Μάρτυς*, α. (!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Θαλασσία Αὔρα* (0) μὲ *Κοντοπό-*

δάρον, Μακρονοτείδαν·—ἡ *Φλογέρα* τοῦ *Βασιλιᾶ* (0) μὲ τῆς *Φράκης* τ' *Ἀγριολούλουδο*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Τριγγαρέλαν*, *Κάρμεν*, *Μικαέλαν*·—ἡ *Σαμιακὴ Αὔρα* (0) μὲ *Ἀττικὴν Αὔραν*, *Μπάρμπα-Γεῶργον*· — τὸ *Χαριτωμένο Σταυράκι* (0) μὲ *Μπάρμπα-Γιῶργον*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*, *Ζελζεβούλην*· — ὁ *Γιάννης Ἀγιάννης* (0) μὲ *Προσδοκίαν τῶν Σκλάβων*, *Σκληρὰν Πραγματικότητα*, *Μυοσωτίδα*, *Ἀμαρυλλίδα*.

Ἡ *Διάπλασις* ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γιάννην Ἀγιάννην* (λάθος θὰ ἦτο·) *Θεόδωρον Ἀρ. Βλ.* (εὐθὺς μόλις γίνῃ κανεὶς συνδρομητὴς καὶ πάρῃ ψευδώνυμον, εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ ἔργα του διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας·) *Μαῦρα Μάτια* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· γράφε μου·) *Σκληρὰν Πραγματικότητα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Αἰκαῖον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* (στοιχίζει 75 λεπτά·) *Σοφὸν Νέστορα* (πολὺ καλά·) *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* (ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα· γράφε μου συχνότερα!) *Συλφίδα* (μὴν ἀνησυχεῖτε, ἐλήφθησαν·) *Δάφνης Κλωνάρι* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον· ὁ κ. Φ. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ περιμένει εὐκαιρίαν διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ·) *Κρητικοπούλαν* (ἐλήφθησαν·) *Χαραλαμπάκην Ν.* (βάλε λοιπὸν τὰ δυνατά σου, διὰ νὰ πάρῃς ἄριστα, διὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον!) *Κραυγὴν Νίκης* (ὥστε... καλὴ νύκτα!) *Ἀεροναύτην* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον* (νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γίνῃ·) *Μυοσωτίδα* (ἔστειλα· εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν ποῦ στέλλεις νὰ διαβιβάσω, πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον κατὰ τὸν κανονισμόν· μ' ἐμάγευσε τὸ ἄρωμα τῆς ἐπιστολῆς σου!) *Φιλοπάτριδα Σαμίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Φιλόπατριν Ἴωνα* (ἔστειλα· τί εἴπαμε διὰ τὰς Ἀσκήσεις;) *Ἐλπίδα τῶν Ὑποδούλων* καὶ Α. Ι. Β. (σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν·) *Μικρὸν Ἀργοναύτην* (ἔστειλα· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) *Σαμιακὴν Αὔραν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· μὲ γειὰ τὸ νέον Παρθεναγωγεῖον·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (ὄχι δά! θὰ τὰ κρατῆς τὰ τετράδια ποῦ σοῦ στέλλουν·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπέρισμα·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Αἰδήριον* (εὔχομαι περαστικά·) *Τέλλον Ἄγραν* (στεῖλέ τας ἀφοῦ δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη·) *Ἑλλάδα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου* (ἐπῆραν ἀπὸ 20 ἑ ἕκαστος, διότι αὐτοὶ οἱ τρεῖς μοῦ ἔστειλαν Στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων γενικήν, δηλαδὴ ὅλων ἐν γένει τῶν συνδρομητῶν·) *Μοσκώτ*, *Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 *Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν* καὶ *Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Μαΐου*· ἐκ τῶν *Ἐπαρχιῶν* μέχρι τῆς 24 *Μαΐου*, ἐκ τοῦ *Ἐξωτερικοῦ* μέχρι τῆς 11 *Ἰουνίου*.

208. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεσις κ' ἕν ἄρθρον...
Εἰς δρόμο ἀπαντηθῆκαν...
Καὶ ποιητὴς ἀρχαῖος
Τὰ τρία ἐγινῆκαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξωφύστου Βασιλιᾶ

209. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ὅπως ἔγω ἂν κάφισης,
Σ' ἕνα πέλαγος θὰ κεῖμαι·
Τὸ κεφάλι ἂν μοῦ σβύσης,
Πρᾶγμα με κεφάλι θὰ εἶμαι·
Θέσε πάλι τὸ κεφάλι,
Ἄλλαξε ὅμως τὴν οὐρά,
Καὶ καρπὸς θὰ γένω πάλι,
Ποῦ τὸν τρώγεις μὲ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας Γαλανολεύκου

210. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω Δέλτα, βάζω Ρῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ,
Πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ κάμῃ
Τὸ μεγάλο τὸ ποτάμι
Τοῦ Αἰγαίου νησὶ μικρό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρείου Ἀνθρίου

211. Φύρδην Μίγδην

Νώτ - ρομίνναφ - τὰ - ἀπίδια
νίπρ - διποσάνεν - ἐνεγουραῦμε.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

212. Ἀστὴρ

* * * Νεντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως
* * * ὥστε νὰ ἀναγνωσκωνται: κα-
* * * θέτως πτηνὸν κατοικίδιον, ὁρι-
* * * K * * * ζοντίως νῆσος τῆς Ἑλλάδος,
* * * διαγωνίως δὲ ἀρχαία βασιλό-
* * * παις καὶ συνώνυμον τῆς προόδου ἢ ἐπιτυχίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητὸς Ἐθελοντοῦ

213. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 8	=	Πτηνόν.
2 4 3 6	=	Μέλος τοῦ πρώτου.
3 2 5 2 8	=	Νῆσος.
4 6 7 2 8	=	Διαφανές.
5 2 3 4	=	Ὅπλον.
6 7 4 8	=	Ποταμός.
7 4 1 2 8	=	Ζῶον.
8 4 7 7 6 8	=	Ρωμαῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροέντος Οὐρανοῦ

214. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν μυθολογικὸν τέρας:

1, Κοάτος τῆς Ἀμερικῆς· 2, Ἐπίρρημα τόπου· 3, Χρονικὴ διαίρεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίκρου Ἀθηνίου

215. Μικτὸν

κ : σα - λλ - σια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδιοκτήτου τοῦ Καλλιτέχνου

216. Γρίφος

X X
X I H
X X
X

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Προτείνω γενικὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως». — **Χειραφετημένη.** (Ιδ', 74)

ΔΑΦΝΗΣ ΚΛΩΝΑΡΙ ὑποψηφία Δημαρχίας φίσματος τοῦ 1910. (ΙΑ', 75)

ΗΔΑΦΝΗ. — Ποιός δὲν θὰ θυσιάσῃ μαζὺ μὲ τάλλα ἔξοδα τῆς πρωτομαγιᾶς μιὰ μόνον δεκάρα γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ Σατυρικὴ «Δάφνη» ποῦ θὰ βγῇ τὴν πρωτομαγιὰ μὲ γελοιογραφίες τοῦ Βώττη, μὲ συνεργασίαν τῶν Σουρῆ, Λάσκαρη, Ἀλνίνου, Παπαντωνίου, Μωραϊτίνη, Δημητρακοπούλου, Νικολάρα, Σταματίου, Καραδία, Νικολοπούλου, Κυριαζῆ, Ἀσημάκη, κλπ., μὲ αὐτοδιογραφίαν τοῦ... Ἰβσν, μὲ ποιήματα τοῦ Κλεάνθη Ἀγαλματίδου κλπ. κλπ. Ὅλοι λοιπὸν τὴν πρωτομαγιὰ τὴ «Δάφνη» μὲ μιὰ δεκάρα.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 200ΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[*Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 177*]

ΑΘΗΝΩΝ: *Κλειὼ Γ. Σακελλαρίδου, Ὀδυσσία Γ. Σακελλαρίδου, Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδης, Δημ. Μαρ. Γιαννουκάκης, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Ι. Σ. Ἀποστολάκης, Δ. Γ. Κουλουμπής, Ι. Ζέχος (19), Γ. Κ. Παούρης (19), Βασ. καὶ Ὄλγα Κ. Νικολάου, Κατίνα Χατζηπαναγιώτου, Θ. Χ. Βουτσαρᾶς, Β. Γ. Κοζαδίνος, Βασιλικὴ Κανέλλη, Τίτα Δ. Χατζηλεάκου, Π. Μ. Κωνσταντινίδης, Γ. Ν. Κυραμήτρος, Εὐστρ. Ι. Ζαμπάνος, Ι. Ν. Τούμπας, Ι. Καρακαλός, Ἑλένη Κολοτούρου, Μαρίνα Δ. Τρίμη, Ἑλένη Ε. Ζέχου, Ηλ. Σπ. Κανέλλης, Π. Ι. Χατζιδάκης, Μαρίκα Ἀβραμόου, Δεσποῦλα Τ. Μπότσαρη, Σοφία Κ. Νεύτη, Δημ. Π. Κυρεζόπουλος, Παφρώς, Χαρίκλεια Β. Κουδούνα, Ἱππότης τῆς Θλασσαρούς, Π. Κουρούκλης.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Ν. Η. Ἡρώτης, Κούλα Κωτσιμαντή, Εὐστρ. Σ. Σουκλιδής, Γ. Κυρ. Μηλιζιώτης.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: *Δ. Μ. Δερτσόζος, Π. Δ. Χρηστόπουλος.*

ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: *Ἐλευθερία Ι. Νικολαΐδου.*

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: *Δφ. Σ. Δάλλας, Χ. Δ. Ζώης, Μαριέττα Γ. Γιαννοπούλου, Χρ. Κ. Γεωργακόπουλος.*

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: *Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου, Σπ. Δ. Βελλιανέης (19 - 20).*

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Μαρ. Τρίκκας, Ὀδ. Σ. Γαληνός, Π. Ι. Δημητρακόπουλος.*

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: *Ν. Σακελλάριος, Σπ. Σ. Παπαστεφανάκης.*

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: *Μαρία Ἀνθ. Κυζικοπούλου, Θ. Σπ. Δημόπουλος, Γ. Δ. Καλογερόπουλος.*

ΠΑΞΩΝ: *Δ. Σ. Κυπόρεας.*

ΠΑΤΡΩΝ: *Ἑλένη Γ. Πετραλιᾶ, Χαρ. Ι. Καραλάμπης.*

ΣΥΡΟΥ: *Θ. Δρ. Βλιζιώτης, Μαρία Θ. Μανούσου, Δ. Δ. Καραυλάνης, Λίκας, Ι. Σπανδωνή, Ἑλένη Μαραγκίτα Βι. Ἄβεντ.*

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: *Κατίνα Β. Λουτσάρη, Χ. Σ. Λουκόπουλος.*

ΦΑΛΚΡΟΥ: *Ἀλεξάνδρα Βασιλίου.*

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: *Δ. Β. Τσάφος.*

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Σίμη Παπασπυρίδου, Ζ. Βαμβακούλας, Γρ. Βαμβακούλας, Σίνη Δ. Δουζένα, Ἀντ. Π. Βλαχαντώνης, Γ. Ν. Κωτσῆς.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Σοφία Κοζαδίνου, Ἰωάννα Ι. Μέρμηγκα, Ἑλένη Κ. Στρούζη, Μαρία Η. Βώλιου, Ἄσπρος Κάρμας (19 - 20).*

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: *Ν. Δ. Φουρναράκης (19 - 20), Ι. Ν. Τζεβενής.*

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Παρασκευὴ Καραμάνα.*

ΚΑΪΡΟΥ: *Σπ. Γ. Σ. Ἀντωνίου, Ν. Σκιαδᾶς, Δρ. Κ. Ψηλαβάκης.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: *Μαρία Δουκέλλη.*

ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ: *Λιλίκα Δαρδίκου, Βεργινία Σασσοῦ, Κωνστ. Ἀδρρας, Γ. Σμαραγδής, Ἐμ. Χαμεζιανός, Γ. Μιλτοΐδης, Λευκὴ Θεά, Ἄννα Χανδρῶ, Ξενιτεμένη Σπετσιωτοπούλα, Ἀθανασία Ἀδρρα, Κδαγγ Σουρῆς, Ποθητὴ Παπαφλίγκου, Δεσποινα Κ. Μανδάλη, Παναγιία Μουζῆ, Ξενιτεμένη Σκινόπουλ Εὐτέρπη Δφ. Μαλτεζίδου, Καλλιόπη Ν. Παυλαρᾶ, Ψυχεινὴ Σ. Ἀρσενοπούλου Ἄννα Γ. Κωνσταντινόου, Λίμ. Κατσιβελέδου, Ἑλένη Σκοπελίτου, Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, Κερκυρόκη Λύρα.*

ΡΑΜΑΛΟΥ: *Γαβριέλλα Κ. Μανολίκη.*

ΣΜΥΡΝΗΣ: *Στέλλα Θ. Νικολαΐδου, Ι. Μ. Λομβάρδος (18, 19).*

ΣΟΦΙΑΣ (*Βουλγαρίας*): *Ι. Κύπροφ.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΕΣΠΟΙΝΑ Κ. ΜΑΝΔΑΛΗ *ἐν Πορτ-Σαΐδ*, ΜΑΡΙΕΤΤΑ Ε. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ *ἐν Ζακύνθῳ καὶ* ΘΕΟΦ. Χ. ΒΟΥΤΣΑΡΑΣ *ὁδὸς Μυκόνου 18 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου, ἡ μὲν πρώτη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς.*

Πλουσιόζουν δρ. 1,80 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Ἀλφα» Ἀθηνᾶς ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων. — 2087.